

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Mester Csaba ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Csapó Eszter Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Csapó Eszter ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű és II.rendű alperes neve (u.o.) II. rendű alperesek ellen jóhírnév megsértése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2014. április 11. napján kelt 33.P.21.004/2013/13. számú ítélete ellen a felperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett és 16. sorszám alatt megindokolt, valamint az alperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasítja; megállapítja, hogy a II. rendű alperes a „...” című videó közzétételével a felperes jóhírnévét is megsértette; a felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét 250.000 (Kettőszázötvenezer) forintra leszállítja. Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint plusz áfa, a II. rendű alperesnek 25.000 (Huszonötezer) forint plusz áfa összegű perköltséget; az I. rendű alperes illetékfizetési kötelezettségét mellőzi, a II. rendű alperes illetékfizetési kötelezettségét 30.000 (Harmincezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az I. rendű alperesnek 30.000 (Harmincezer) forint plusz áfa, a II. rendű alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A felperes 120.000 (Egyszázhuszezer) forint, a II. rendű alperes 40.000 (Negyvenezer) forint fellebbezési eljárási illetéket köteles az államnak - felhívásra - megfizetni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes televíziós műsorvezető és producer. A II. rendű alperes videóriporter, az I. rendű alperes szerződéses jogviszonyban álló újságírója. Az I. rendű alperes internetes médiaszolgáltató, továbbá tárhelyszolgáltatója a postr blogportálnak. Az I. rendű alperes postr szolgáltatása lehetővé teszi, hogy azon bármely felhasználó a saját maga által létrehozott szöveges, képi vagy audiovizuális tartalmakat publikálja, amelyeket az I. rendű alperes nem ellenőriz, nem szerkeszt, azonban a legnépszerűbb tartalmakra utaló linkeket elhelyezi a címlapján. A postr blogtáron működteti saját

videóblogoldalát a II. rendű alperes ... URL alatt. Ezen az oldalon 2012. december 31-én került közzétételre a II. rendű alperes által készített, „...” című, „...” alcímű videó. A megjelenéskor az alábbi felirat volt olvasható: „... dílerére bukkant ... forgatagban, aki egyben ... szeretője is volt. A titokzatos fiatalember talán csak a sok fű szüleménye, de ... ezzel szeretne boldog új évet kívánni mindenkinek.”

A felperes jogi képviselője 2013. január 5. napján kelt levelében azzal fordult az I. rendű alpereshez, hogy álláspontja szerint a videó sérti a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát. Kérte a link eltávolítását és 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetését. Az I. rendű alperes a levél kézhezvételét követően haladéktalanul eltávolította a blogpostot, az azt tartalmazó videót, és az arra mutató linket.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. és a II. rendű alperesek megsértették a felperes jóhírnevét és emberi méltóságát az I. rendű alperes által üzemeltetett ... internetes portálon „...” címmel közzétett, a II. rendű alperes által készített filmben elhangzó valótlan tényállításokkal. Kérte, hogy a bíróság tiltsa el az I-II. rendű alpereseket a további jogsértéstől, és kötelezze elégtétel adására oly módon, hogy az I. rendű alperes az ... internetes portálon közzétett cikkben közölje az ítélet rendelkező részét, és fejezze ki sajnálkozását. Kérte továbbá, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az I-II. rendű alpereseket 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, és annak 2012. december 31. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére.

Az I-II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I-II. rendű alperesek megsértették a felperes emberi méltóságát az I. rendű alperes címlapjáról elérhető ... URL címre 2012. december 31. napján feltöltött „...” című videó közzétételével. Eltiltotta az I-II. rendű alpereseket a további jogsértéstől. Kötelezte továbbá az I-II. rendű alpereseket, hogy az ítélet jogsértést megállapító rendelkezését 15 napon belül tegyék közzé az I. rendű alperes címlapjáról elérhető ... URL címen és tartsák ott legalább 30 napig az eredeti videóval megegyező helyen, bocsánatkérésük egyidejű kifejezésével. Kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 500.000 forintot és ennek 2012. december 31. napjától a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felperest 90.000 forint kereseti illeték, míg az I-II. rendű alpereseket 18.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte az állam javára. Rendelkezése szerint ezt meghaladóan a felek költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el az I. rendű alperes azon védekezését, miszerint pusztán tárhelyszolgáltatónak minősülne a címlapról linkelhető tartalom tekintetében, ugyanis a címlapról linkelhető tartalmat az I. rendű alperes szerkesztősége válogatja, ajánlja, ezért a hivatkozásért tartalmi felelősséggel tartozik. A sérelmezett videó kapcsán úgy foglalt állást, hogy az átlagos fogyasztó annak megtekintése során nyilvánvalóan érzékeli, hogy a humor egyfajta megjelenéséről van szó. A felperes tulajdonságai közé nem sorolható teljességgel a videó alkotója részéről kitalált történet, a film nyilvánvalóan fikció, amely az átlagnéző értelmezése szerint humorosnak tekinthető, ugyanakkor nem zárta ki annak lehetőségét sem, hogy egyes személyek esetleg nem ismerték fel a filmalkotás humoros jellegét. Kiemelte: a közszereplőnek minősülő felperesnek sem kell túrnie, hogy a humor kedvéért a nagy nyilvánosság előtt az egyébként fenn nem álló homoszexualitása legyen a humor tárgya. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint jogsértésnek minősül a valóságos szenzitív adatra történő engedély nélküli utalás, de jogsértőnek minősül az is, ha a szenzitív adatnak minősülő adat az adott személy vonatkozásában valótlan. Annak nyilvánosságra hozatala, hogy

valaki homoszexuális, még valóságos tartalom esetén is különleges személyes adatot sért, sérti az érintett emberi méltóságát, önrendelkezési és magánszférához fűződő jogát. Valótlanúsága esetén még abban az esetben is alkalmas arra, hogy sértse az érintett emberi méltóságát, ha humoros előadásban kerül nyilvánosságra. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy a perbeli videó a felperes jóhírnevét nem sértette, a közleménynek a valósághoz jól érzékelhetően nem volt köze. Nem állította a felperesről, hogy homoszexuális, tényeket sem tüntetett fel hamis színben. A teljes videó utal ugyan arra, hogy a bemutatott fiatalember drogdíler, azonban pusztán ebből nem következik az, hogy a felperes ilyen szempontból az ügyfele lenne. A felperes drogfogyasztására vonatkozó érintőleges közlemény sem hangzik el. A drogdíler szereplő szerepeltetése önmagában nem alkalmas arra, hogy ilyen látszatot is keltsen. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés mértéke meghatározásánál figyelemmel volt arra, hogy ...on a homoszexualitás társadalmilag nem teljes körűen elfogadott. Nem értett ugyanakkor egyet a felperes azon állításával, miszerint a felperes elismertségét, tekintélyét az alperesi videó kedvezőtlenül érintette volna. A jogsértés tárgyi súlyát nem tekintette jelentéktelennek, figyelemmel volt azonban arra is, hogy mindössze két napig volt látható a film a II. rendű alperes blog oldalán. A meghallgatott tanúk vallomására is figyelemmel elfogadta, hogy a videó kapcsán a felperes mind szűkebb, mind tágabb környezetében magyarázkodásra kényszerült, kényelmetlenül érezte magát az abban elhangzó állítások miatt. A felperessel szemben a videó élcelődésre, gúnyolódásra adott okot. Tekintetbe vette azt is, hogy a videó szilveszter napján került fel az internetre, amely erősítette annak felismerhetőségét, hogy itt humorról van szó. Figyelembe vette azt is, hogy a felperes maga is nagy fokban tárja nyilvánosság elé magánélete körülményeit, a felperesnek mint közszereplőnek magasabb tűrési és tolerancia küszöbrel kell viszonyulnia a személyét érintő megnyilvánulásokhoz.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mind a felperes, mind az I-II. rendű alperesek fellebbezést terjesztettek elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetnek teljes mértékben helyt adó döntés meghozatalát kérte. Állítása szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli videó a felperes jóhírnevét nem sértette meg. Kiemelte: a perben meghallgatott tanúk, így ... és ... vallomásából is megállapíthatóan a sérelmezett videóban nem a humor eszközei kerültek megjelenítésre, hanem a valóságot erősítő műsor-, illetőleg filmgyártási elemek, az átlagnéző nem fikcióként, hanem tényként kezelte az elhangzott valótlan és sértő információkat. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre is, hogy a videóban nem állították a felperesről, hogy homoszexuális, a keresetben idézett tényállítások a sérelmezett videó teljes kontextusában azt a hamis látszatot keltik, hogy a felperes az érintett - drogdílernek feltüntetett - férfi szeretője és egyik visszatérő ügyfele. A felperest kétgyermekes házasemberként, felelősségteljes családapaként olyan színben tüntették fel, mintha homoszexuális, biszexuális lenne és egy férfival, egy bűnözővel csalta volna meg a feleségét, gyermekei anyját. Nem vitatta, hogy fokozott tűrési kötelezettsége van, ám az indokolatlanul megalázó, gyalázkodó megnyilvánulásokat nem köteles tűrni. Érvelése szerint az általa igényelt kártérítésnek reparációs, illetőleg szankciós funkciót is be kell töltenie, alkalmasnak kell lennie arra, hogy az I-II. rendű alperesek által okozott mentális, lelki és szakmai kárt teljes mértékben kompenzálja, másrészt visszatartsa a sajtószerveket attól, hogy az általuk félreértelmezett sajtószabadság leple mögé bújva mások személyiségi jogait semmibe véve folytathassák tevékenységüket.

Az I-II. rendű alperesek fellebbezésükben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az I. rendű alperessel szemben a kereset elutasítását, a II. rendű alperes tekintetében a nem vagyoni kártérítés összegének mérséklését, harmadlagosan az I-II. rendű alperesek terhére megállapított nem vagyoni kártérítés összegének, és az elégtételre előírt

időtartamnak a csökkentését kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a jóhírnév megsértésére alapozott kereset elutasításával kapcsolatos indokolásának ellentmondva következetlenül és megalapozatlanul jutott arra a megállapításra, hogy a videó tematikája révén alkalmas volt a felperes emberi méltóságának megsértésére. Alaptalanul jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a nem valós különleges adat közlése sérti az emberi méltóságot. A felperes nem valós homoszexualitása nem a videó központi témája, a központi téma a megcsalás, amelyről - ahogyan azt az elsőfokú eljárás során az I-II. rendű alperesek bemutatták - a felperes és felesége is előszeretettel nyilatkoznak a bulvársajtónak, a homoszexualitás csak az absztrakció és az abszurdítás eszköze. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy a felperes maga is a humor eszközének tekinti a mások vélt vagy valós homoszexualitásán való élcelődést. Az I. rendű alperes közvetítő szolgáltató minősége kapcsán utaltak arra, hogy a tartalomszolgáltató és a közvetítő szolgáltatói minőség elhatárolása nem az adott tartalom elérési útvonala, vagy az olvasó általi észlelés módja alapján történik, hanem aszerint, hogy az adott tartalmat ki állítja elő. A tartalomszolgáltató felelőssége közvetlen, mert maga állítja elő és teszi közzé az adott információt, ezzel szemben a közvetítő szolgáltató nem avatkozik bele a tartalom előállításába, azon nem változtat. Nem az I. rendű alperes állította elő a videót, annak tartalmát, jogsértő jellegét nem vizsgálta, felelőssége nem állapítható meg, ugyanis eleget tett az elektronikus kereskedelmi szolgáltatások, valamint az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások egyes kérdéseiről szóló 2001. évi CVIII. törvény (Ektv.) 10. §-ában írt mentesülési feltételek mindegyikének. A megítélt kártérítés mértéke kapcsán előadták, hogy az elsőfokú bíróság a felperes javára aránytalanul hangsúlyosan értékelte azokat a körülményeket, amelyeket figyelembe vett, azonban figyelmen kívül hagyta, hogy az I-II. rendű alperesek többszöri nyilatkozata ellenére sem intézkedett a felperes arról, hogy a videót más, az I-II. rendű alperesektől független internetes portálokról eltávolíttassa, hogy az I. rendű alperes öt nap után eltávolította a videót és a rámutató linket, nem értékelte a II. rendű alperes azon törekvését, hogy az esetleges sérelmet jóvátegye, hogy az esetleges jogsértést az I-II. rendű alperesek eltérő magatartással, egymástól függetlenül és más minőségben valósították meg. A felperest ért tényleges jogsértésre is figyelemmel indokolatlan, hogy az ítélet jogsértést megállapító részét 30 napig köteles az I. rendű alperes elérhetővé tenni, figyelemmel arra is, hogy a videó mindössze 5 napig volt elérhető a II. rendű alperes blogjain.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla teljes terjedelmében felülbírálta [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes és a II. rendű alperes fellebbezése részben, míg az I. rendű alperes fellebbezése teljes egészében megalapozott.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével azonban a Fővárosi Ítéltábla nem mindenben értett egyet, ezért azt a következőkben kifejtésre kerülő indokok alapján részben megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltáblának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az I. rendű alperes a perbeli információ tekintetében az Ektv. rendelkezései alapján közvetlen felelősséggel rendelkező tartalomszolgáltatónak, vagy korlátozott felelősséggel tartozó közvetítő szolgáltatónak minősül-e.

A perbeli weboldalon megjelenő blogbejegyzésre mutató linkkel kapcsolatban a II. rendű alperes - általa és a felperes által sem vitatottan - az Ektv. 2. § k) pontja szerinti szolgáltatónak minősül, felelőssége az esetleges jogsértő tartalom kapcsán az Ektv. 7. § (1) bekezdése alapján közvetlen. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben azonban az I. rendű alperes a felperes által kifogásolt

tartalmat aktívan nem alakította, előállításába nem avatkozott bele, csak a teljes információtömeget tárta, illetőleg ahhoz a hozzáférést biztosította, így az Ektv. fogalomrendszere szerint a 2. § 1c) pontja alapján közvetítő szolgáltatónak minősül. Felelőssége így az Ektv. 7. § (2) bekezdése értelmében korlátozott (BDT2008. 1777), a más által rendelkezésre bocsátott, a közvetítő szolgáltató által nyújtott információs társadalommal összefüggő szolgáltatással továbbított, tárolt vagy hozzáférhetővé tett információért - a 8-11. §-okban meghatározott feltételek fennállása esetén - nem felel. Az (5) bekezdés rendelkezései szerint a közvetítő szolgáltatónak a (2) bekezdés alapján történő mentesülése nem zárja ki azt, hogy az a személy, akit a jogellenes tartalmú információ révén sérelem ért, a jogsértésből fakadó igényei közül a jogsértés megelőzésére vagy abbahagyására irányuló követeléseit a jogsértő fél mellett a közvetítő szolgáltatóval szemben is bíróság útján érvényesítse.

Az idézett jogszabályi rendelkezés értelmében az I. rendű alperes felelősség alóli kimentésére az Ektv. 10. §-ában foglaltak szerint kerülhet sor.

Az Ektv. 10. §-a szerint a 2. § 1c) pontjában meghatározott közvetítő szolgáltató akkor nem felel az igénybe vevő által biztosított információért, ha nincs tudomása az információval kapcsolatos jogellenes magatartásról, vagy arról, hogy az információ bárkinek a jogát vagy jogos érdekét sérti [a) pont]; illetőleg amint az a) pontban foglaltakról tudomást szerzett, haladéktalanul intézkedik az információ eltávolításáról, vagy a hozzáférést nem biztosítja [b) pont].

A perben az nem volt vitatott, hogy az I. rendű alperes haladéktalanul eltávolította a per tárgyát képező blogpostot, az azt tartalmazó videót, és az arra mutató linket a weboldáról, amikor értesült arról, hogy annak közzétételét a felperes sérelmezi. Erre tekintettel tehát megállapítható, hogy a mentesülés feltételei teljesültek, ezért az I. rendű alperes felelőssége nem áll fenn.

Ezen túlmenően a II. rendű alperes megalapozatlanul sérelmezte fellebbezésében a felperes emberi méltósága megsértésének megállapítását. A Fővárosi Ítéltábla ebben a tekintetben maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival, ezért azt - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - megismételni nem kívánja. A Fővárosi Ítéltábla ezzel összefüggésben utal az ebben a tekintetben egységes bírói gyakorlatra, miszerint önmagában a közlés műfaja nem ad felmentést a személyiségi jogsértésért fennálló felelősség alól, a perbeli videó szerzője, a II. rendű alperes önmagában annak stílusára, műfajára hivatkozással nem mentesülhet a személyhez fűződő jog megsértésének következményei alól.

A videó megjelenése idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 75. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A rég. Ptk. 78. § (1) bekezdése értelmében a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés szerint a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényről állít, híresztel, vagy való tény hamis színben tüntet fel.

E rendelkezések értelmében az emberi méltóság sérelmét az önkényes, más személyt kifejezőmódjában is indokolatlanul bántó, durva, megalázó vélemény, a jóhírnév sérelmét pedig általában a valótlan és a közfelfogás szerint sértő tény állítása, híresztelése, hamis színben való feltüntetése eredményezi. A jóhírnév védelme azt kívánja biztosítani, hogy a társadalom tagjait a valóságos értékük alapján ítéljék meg, amely úgy érvényesülhet, ha az adott személyről az objektív valóságot kifejező tényállítások, értékelések jelennek meg. A valóságot meghamisító tényállítások, közlések, amelyek hátrányosan befolyásolják a személy társadalom részéről megnyilvánuló

értékelését, jóhírnevet sértenek. Az idézett jogszabályi rendelkezésekből kitűnően a jóhírnév megsértése megállapíthatóságának két együttes feltétele, hogy a más személyre vonatkozó tényállítás (híresztelés) sértő és egyben valótlan legyen. A Fővárosi Ítélőtábla utal arra is, hogy a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában kifejtett és a jelen jogvitában is irányadó jogértelmezés szerint a személyiségvédelmi perekben a jogosult által sérelmezett cselekményeket, a kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni. A megnyilvánulásokat összefüggéseiben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.

Nem vitás, hogy a közszereplő tág keretek között köteles eltérni a vele kapcsolatosan megfogalmazott véleményeket, azonban a valótlan tényállításokat, indokolatlanul bántó, megalázó kijelentéseket nem köteles elviselni. Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a II. rendű alperes ezért azzal, hogy a felperesről valótlanul - ugyanis a perben maga sem hivatkozott az állítás valóságára - állította, hogy egy homoszexuális, drogdíler férfivel csalta meg a feleségét, nemcsak a felperes emberi méltóságát, hanem jóhírnevét is megsértette. Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a személyiség magánjogi védelmének középpontjában az emberi méltósághoz való jog áll, az emberi méltóság minden nevesített - így a jóhírnév védelméhez fűződő - és nem nevesített személyiségi jog „anyajoga”. A Fővárosi Ítélőtábla ezért megállapította, hogy a II. rendű alperes a perbeli videó közzétételével a felperes jóhírnevét is megsértette

A felperes ezért - a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés a)-b) pontjaiban szabályozott objektív személyiségvédelmi eszközök alkalmazásán túl - a II. rendű alperestől a régi Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alkalmazásával, alappal igényelhetett kártérítést a polgári jogi kártérítési felelősség általános szabályai szerint. Ugyanakkor a régi Ptk. 339. § (1) bekezdésének a Pp. 164. § (1) bekezdésével egybevetett értelmezésének megfelelően a jogellenes magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett károsodásának tényét a károsultnak bizonyítania kell.

Ehhez képest az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat helytállóan, okszerűen értékelve állapította meg a kár bekövetkeztének a tényét, és nem tévedett, amikor a felperes személyes előadása, valamint felesége, ..., továbbá ... és ... tanúk vallomása alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperest nem vagyoni hátrány érte. Tekintetbe véve azt is, hogy általánosságban elfogadható: amennyiben valakiről a nagy nyilvánosság előtt - akár szilveszter napján - azt állítják, hogy homoszexuális, drogdíler férfivel csalta meg a feleségét, az rontja a megítélését környezetében.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a nem vagyoni kártérítés összegét a felperes által elszenvedett nem vagyoni sérelmet és a más ügyekben megítélt kártérítési összegeket, továbbá azt is figyelembe véve, hogy a felperes a médiában - nem politikai közszereplőként - az átlagemberekhez képest lényegesen több, a magánéletét érintő információt oszt meg a nyilvánossággal, a videó tartalmában maga is érzékelte a humor, az abszurditás jelenlétét, némileg eltúlzott összegben állapította meg, annak leszállítása indokolt. A Fővárosi Ítélőtábla ezért a jogsértés súlyát értékelve, a káresemény idején fennállt ár- és értékviszonyoknak megfelelően 250.000 forintot tartott alkalmasnak a felperes nem vagyoni kárának kompenzálására.

A megállapított jogsértéssel szemben elrendelt elégtétel tartalma és módja megfelelő, azt az elsőfokú bíróság helyesen indokolta. Az elégtételadás módjának és a nyilvánosság körének meghatározásánál az eljáró bíróságnak minden esetben azt kell szem előtt tartania, hogy az elégtétel megismerését ugyanabban a körben indokolt biztosítani, amelyben a jogsértő magatartásról is tudomást szereztek. Az eszmei elégtételnyújtás - mivel az egyik legfontosabb személyiségvédelmi

eszköz - jóvátételi funkcióval is rendelkezik, így az elégtételadás - az ítélet jogsértést megállapító része elérhetőségének biztosítására kötelezés - idejének nem kell szükségszerűen igazodnia ahhoz az időtartamhoz, ameddig a perben sérelmezett tartalom elérhető volt.

A Fővárosi Ítéltábla utal továbbá arra, hogy amennyiben a személyhez fűződő jogában megsértett fél a régi Ptk. 84. § (1) bekezdése szerint objektív és szubjektív szankciók alkalmazását egy keresetben kéri, az egységes keresetnek minősül. Amennyiben a kárigény összege a meg nem határozható pertárgyérték szerint figyelembe vehető összeget nem haladja meg, a pertárgyérték a meg nem határozható pertárgyérték szerint figyelembe vehető összeggel azonos. Amennyiben a kárigény összege a meg nem határozható pertárgyérték szerint figyelembe vehető összeget meghaladja, az a kárigény összegéhez nem adódik hozzá, hanem abba beolvad. Az objektív igények tekintetében való pernyertesség arányát azonban a perköltség viselésénél értékelni kell. A kereset pertárgy értéke a jelen esetben tehát 2.000.000 forint volt. A felperes az I. rendű alperessel szemben teljes mértékben pervesztes lett, a II. rendű alperessel szemben az objektív igények tekintetében ugyan teljes egészében pernyertes lett, a nem vagyoni kártérítést illetően azonban túlnyomórészt, 87,5%-os arányban pervesztes lett, előterjesztett kártérítési igénye eltúlzottnak minősült. A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása következményeként a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 81. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az I-II. rendű alperesek részére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § alapján áfa figyelembevételével - a végzett munkával arányosan megállapított ügyvédi munkadíjból álló perköltség megfizetésére. A teljes mértékben pernyertes I. rendű alperes illetékfizetési kötelezettségét mellőzte, míg a pernyeretesség-pervesztesség mértékéhez igazodóan a II. rendű alperes illetékfizetési kötelezettségét - a felperes illetékfizetési kötelezettségének változatlanul hagyása mellett - felemelte azzal, hogy az Itv. 42. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kereseti illeték összege helyesen 120.000 forint.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - részben megváltoztatta, az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította, megállapította, hogy a II. rendű alperes a perbeli videó közzétételével a felperes jóhírnevét is megsértette; a felperest megillető nem vagyoni kártérítés összegét a rendelkező részben foglaltak szerint leszállította, míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében helybenhagyta.

A felperes fellebbezése az I. rendű alperessel szemben nem vezetett eredményre, a II. rendű felperessel szemben kisebb részben vezetett eredményre, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 78. § (1) bekezdése és a 81. § (1) bekezdése alapján köteles az I-II. rendű alperesek részére jogi képviselőjük ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

Az Itv. 62. § (1) bekezdés f) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jogos ügyben az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket pedig a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, valamint a 15. § (1) és (3) bekezdése alapján a felperes és a II. rendű alperes köteles a másodfokú eljárásban is irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján - felhívásra - megfizetni az államnak.

Budapest, 2015. március 20.

Dr. Sághy Mária s. k.

a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró